

22/2008. (III. 12.) AB határozat

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

Az Alkotmánybíróság az Országos Választási Bizottság által országos népszavazásra bocsátandó kérdés hitelesítése tárgyában hozott határozat ellen benyújtott kifogás alapján meghozta a következő

határozatot:

Az Alkotmánybíróság az Országos Választási Bizottság 454/2007. (X. 24.) OVB határozatát helybenhagyja.
Az Alkotmánybíróság ezt a határozatát a Magyar Közlönyben közzéteszi.

Indokolás

I.

1. A választási eljárásról szóló 1997. évi C. törvény (a továbbiakban: Ve.) 130. § (1) bekezdése alapján két kifogást nyújtottak be az Alkotmánybírósághoz az Országos Választási Bizottság (a továbbiakban: OVB) 454/2007. (X. 24.) OVB határozata ellen, amelyben az OVB határozatának megsemmisítését és az OVB új eljárásra utasítását kéri.

Az OVB a támadott határozatában hitelesítette a következő, 147 országgyűlési képviselő által kezdeményezett az országos népszavazásra bocsátandó kérdést: „Egyetért-e Ön azzal, hogy az országgyűlési képviselői tisztség összeférhetetlen legyen a polgármesteri tisztséggel?”

A 454/2007. (X. 24.) OVB határozat a Magyar Közlöny 145. számában 2007. október 26-án jelent meg. Az egyik kifogást 2007. november 5-én, a másik kifogást 2007. november 9-én nyújtották be az OVB-hez. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a kifogásokat a Ve. 130. § (1) bekezdésében előírt módon és határidőn belül nyújtották be.

Tekintettel arra, hogy a kifogások ugyanazon OVB határozat törvényességének felülvizsgálatára irányulnak az Alkotmánybíróság - az Alkotmánybíróság ideiglenes ügyrendjéről és annak közzétételéről szóló módosított és egységes szerkezetbe foglalt 3/2001. (XII. 3.) Tü. határozat (ABH 2003, 2065.) 28. § (1) bekezdése alapján - az indítványokat egyesítette, és egy eljárásban bírálta el.

1. Az egyik kifogást tevő szerint az OVB határozat indokolása megalapozatlan és helytelen, mivel a hitelesítésre beterjesztett kérdés nem felel meg a népszavazás Alkotmányban és törvényekben foglalt kritériumainak. Értelmezése szerint az eredményes népszavazás az Alkotmány módosítására kötelezi az Országgyűlést, a kérdés burkolt alkotmánymódosításra irányul. Az indítványozó hangsúlyozza, hogy az Alkotmány 20. § (5) bekezdése, valamint az országgyűlési képviselők jogállásáról szóló 1990. évi LV. törvény rendelkezései értelmében az országgyűlési képviselői és polgármesteri jogállás nem összeférhetetlen. Az Alkotmány 20. § (6) bekezdése alapján az összeférhetetlenség megállapítása a jelenlevő országgyűlési képviselők kétharmadának szavazatával lenne lehetséges. A népszavazás eredménye tehát érintené az Országgyűlés alkotmányozói hatáskörét, „*expressis verbis* kötelezné az Országgyűlést a jelenlegi alkotmányos és törvényes fennálló közjogi rend megváltoztatására”.

Az indítványozó úgy véli továbbá, hogy az OVB-nek az országos népszavazásról és népi kezdeményezésről szóló 1998. évi III. törvény (a továbbiakban: Nsztv.) 13. § (1) bekezdésére hivatkozással azért is meg kellett volna tagadnia a kérdés hitelesítését, mert arra nem lehet egyértelmű választ adni. A kifogás a „tisztség” kifejezés nem „adekvát (köz)jogi definíció”, hanem „közkeletű értelmezés”. Ennek következtében pedig „[n]em lehet egyértelműen eldönteni, hogy valóban csak egy közkeletű szóhasználatról van-e szó, vagy az érvényes és eredményes népszavazás az Országgyűlést új közjogi státus (~jogállás) törvényszintű megalkotására és definiálására kötelezi-e, hiszen a ‘jogállás’ és ‘tisztség’ kifejezések közjogi értelemben (...) nem ugyanazt jelentik, illetve nem szükségszerűen kell hogy ugyanazt a tartalmat fedjék le”.

2. A másik kifogást tevő egyrészt formai okokból támadja a hivatkozott OVB határozatot. Álláspontja szerint Lendvai Ildikó által egy személyben benyújtott levélhez csatolt mellékletből nem állapítható meg, hogy az azt aláíró képviselők szándéka kiterjedt-e egyáltalán a népszavazás kezdeményezésére, illetve amennyiben igen, akkor az valamennyi kérdésre vonatkozott-e? Az indítványozó úgy véli, hogy a kérdések csak akkor lettek volna

hitelesíthetők, ha valamennyi kérdés külön aláírásgyűjtő íven szerepelt volna és az aláírásgyűjtő ívhez tartozó lapok mindegyikén feltüntették volna a népszavazásra feltenni kívánt kérdést. Az MSZP frakcióvezetője által benyújtott aláírásgyűjtő ív viszont nem felel meg a választási eljárásról szóló 1997. évi C. törvény (a továbbiakban: Ve.) 118. § (3) bekezdésében foglaltaknak, amelyek szerint: „Valamennyi aláírásgyűjtő ívet a népszavazásra javasolt kérdéssel kell kezdeni. Egy aláírásgyűjtő íven egy kérdés szerepelhet. Az aláírásoknak a kérdéssel azonos oldalon kell szerepelniük.” A kifogást tevő az aláírásgyűjtő ívek garanciális kellékeire vonatkozó 32/2001. (VII. 11.) AB határozatra is hivatkozik, amely többek között kimondja, hogy „(...) az aláírásgyűjtő íven egymás mellett több kérdés oly módon való szerepeltetése, hogy az ajánlási jogával élni kívánó választópolgár azokra egyenként, külön-külön nem tud egyértelmű választ adni és egyben a kérdések közül választani, az Alkotmány 2. § (2) bekezdése mellett az Alkotmány 2. § (1) bekezdése alapján, a jogbiztonság érdekében megfogalmazott általános eljárási alapelvekkel is ütközik: mindenekelőtt a népszavazás tisztaságának megóvása, a jóhiszemű és rendeltetésszerű joggyakorlás értékei sérülhetnek.” A 454/2007. (X. 24.) OVB határozattal sérült továbbá a képviselői szabad mandátum elve is, mivel a képviselőknek nem volt lehetőségük választani, hogy a kérdések közül melyiket kívánják aláírásukkal támogatni. Az indítványozó - az Alkotmánybíróság 1359/B/1990. AB határozatára, valamint 55/1994. (XI. 10.) AB határozatára hivatkozással - azért is támadja a 454/2007. (X. 24.) OVB határozatot, mert megítélése szerint a népszavazási kérdés burkolt alkotmánymódosításra irányul, ugyanis - mivel a hatalommegosztás érvényesülését szolgáló összeférhetlenségi okokat az Alkotmány szabályozza - egy eredményes népszavazás alapján az Alkotmány 20. § (5) bekezdésébe az összeférhetlenség esetei közé fel kell venni a polgármesteri tisztséget is.

II.

Az Alkotmánybíróság a kifogásokat az Alkotmány, az Nsztv., valamint a választási eljárásról szóló 1997. évi C. törvény (a továbbiakban: Ve.) alábbi rendelkezései alapján vizsgálta meg:

1) Alkotmány

28/C. § „(4) Mérlegelés alapján országos népszavazást a köztársasági elnök, a Kormány, az országgyűlési képviselők egyharmada vagy 100 000 választópolgár kezdeményezésére az Országgyűlés rendelhet el.”

2) Nsztv.

8. § „(3) A kötelező népszavazás csak ügydöntő, a mérlegelés alapján elrendelt (a továbbiakban: fakultatív) népszavazás az Országgyűlés döntésétől függően - a (4) bekezdésben foglalt korlátozással - ügydöntő vagy véleménynyilvánító lehet.”

„9. § (1) A fakultatív népszavazás elrendelésére irányuló kezdeményezést a köztársasági elnök, a Kormány, illetőleg az országgyűlési képviselők egyharmada az Országos Választási Bizottság elnökéhez nyújthatja be.

(2) Az Országos Választási Bizottság az Alkotmányban, valamint a 10. § a)-d) pontjaiban foglalt követelmények teljesítését megvizsgálja, és ennek alapján dönt a konkrét kérdés hitelesítéséről. Az Országos Választási Bizottság elnöke a hitelesítés eredményéről haladéktalanul tájékoztatja az Országgyűlés elnökét.”

„10. § Az Országos Választási Bizottság megtagadja az aláírásgyűjtő ív hitelesítését, ha

a) a kérdés nem tartozik az Országgyűlés hatáskörébe,

b) a kérdésben nem lehet országos népszavazást tartani,

c) a kérdés megfogalmazása nem felel meg a törvényben foglalt követelményeknek,

d) ugyanazon tartalmú kérdésben három éven belül eredményes országos népszavazást tartottak,

e) az aláírásgyűjtő ív nem felel meg a választási eljárásról szóló törvényben foglalt követelményeknek.”

„13. § (1) A népszavazásra feltett konkrét kérdést úgy kell megfogalmazni, hogy arra egyértelműen lehessen válaszolni.”

3) Ve.

„130. § (1) Az Országos Választási Bizottságnak az aláírásgyűjtő ív, illetőleg a konkrét kérdés hitelesítésével kapcsolatos döntése elleni kifogást a határozat közzétételét követő tizenöt napon belül lehet - az Alkotmánybírósághoz címezve - az Országos Választási Bizottsághoz benyújtani. (...)

(3) Az Alkotmánybíróság a kifogást soron kívül bírálja el. Az Alkotmánybíróság az Országos Választási Bizottság, illetőleg az Országgyűlés határozatát helybenhagyja, vagy azt megsemmisíti, és az Országos Választási Bizottságot, illetőleg az Országgyűlést új eljárásra utasítja.”

III.

A kifogások nem megalapozottak.

1. Az Alkotmánybíróság hatáskörét a jelen ügyben az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 1. § h) pontja alapján a Ve. 130. §-a határozza meg. Az Alkotmánybíróság eljárása ebben a hatáskörben jogorvoslati természetű. Az Alkotmánybíróság az OVB határozatában, valamint a kifogásban foglaltak alapján azt vizsgálja, hogy az OVB az aláírásgyűjtő ív hitelesítésének megtagadása során az Alkotmánynak és az irányadó törvényeknek megfelelően járt-e el [63/2002. (XII. 3.) AB határozat, ABH 2002, 342, 344.]. Az Alkotmánybíróság feladatát e hatáskörben eljárva is alkotmányos jogállásával és rendeltetésével összhangban látja el [25/1999. (VII. 7.) AB határozat, ABH 1999, 251, 256.].

Ebben az ügyben a népszavazást az Alkotmány 28/C. § (4) bekezdése alapján országgyűlési képviselők egyharmada kezdeményezte. Az országgyűlési képviselők egyharmada által kezdeményezett népszavazás az Alkotmány 28/C. § (4) bekezdése, valamint az Nsztv. 9. § (1) bekezdése alapján fakultatív népszavazásnak minősül. Fakultatív népszavazás esetén az Országgyűlés mérlegelési jogkörébe tartozik a döntés arról, hogy a kezdeményezés alapján elrendeli-e a népszavazást, az Nsztv. 14. § (2) bekezdése alapján az Országgyűlés mérlegelési jogkörébe tartozik döntés arról is, hogy a kérdésben ügydöntő vagy véleménynyilvánító népszavazást rendel-e el. Az ügydöntő népszavazás döntésének az Országgyűlés köteles haladéktalanul eleget tenni, a népszavazás eredménye alapján az Országgyűlés köteles a kérdésben meghatározott tartalmú döntést meghozni. A véleménynyilvánító népszavazás - az Nsztv. 8. § (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelően - az állampolgárok közreműködését biztosítja az Országgyűlés döntéseinek meghozatalában, de nem kötelezi az Országgyűlést meghatározott tartalmú döntésre.

2. A kifogások alapján az Alkotmánybíróság elsőként azt vizsgálta, hogy ügydöntő és eredményes népszavazás esetén a kérdés alapján szükségessé válna-e az Alkotmány módosítása, illetőleg helytálló-e az az indítványozói állítás, mely szerint a kérdés alapján alkotmányellenes törvény megalkotására köteleznék a népszavazás eredménye az Országgyűlést.

A képviselői összeférhetetlenség alapvető szabályait az Alkotmány 20. § (5) bekezdése tartalmazza. E szerint: „A képviselő nem lehet köztársasági elnök, az Alkotmánybíróság tagja, az állampolgári jogok országgyűlési biztosa, az Állami Számvevőszék elnöke, alelnöke és számvevője, bíró, ügyész, közigazgatási szerv alkalmazottja - a Kormány tagja és az államtitkár kivételével -, továbbá a Magyar Honvédség és a rendvédelmi szervek hivatásos állományú tagja.”

Az idézett 20. § (5) bekezdés nem tekinti lezártnak az összeférhetlenségi helyzetek meghatározását, hiszen a következő mondatnál zárul: „Törvény az összeférhetlenség egyéb eseteit is megállapíthatja.” Ezen alkotmányi felhatalmazás alapján további összeférhetlenségi okokat állapít meg a képviselők jogállásáról szóló 1990. évi LV. törvény (a továbbiakban: Kjt.) 9-17. §-a.

A polgármesteri tisztség összeférhetlenségi eseteit a helyi önkormányzatokról szóló 1990. évi LXV. törvény (a továbbiakban: Ötv.) 33/A. §-a szabályozza.

Az Alkotmánybíróság - amint azt az egyik kifogás benyújtója is bemutatja - két alkalommal is vizsgálta a képviselői megbízás és polgármesteri tisztség összeférhetlenségének alkotmányossági kérdéseit. Az 1359/B/1990. AB határozatában nem minősítette alkotmányellenesnek azt a törvényi szabályozást, amely a polgármesteri tisztséget a képviselői megbízatással összeférhetetlennek minősítette. (ABH 1991, 580.) Az 55/1994. (XI. 10.) AB határozatban az Alkotmánybíróság nem minősítette alkotmányellenesnek azt a törvényi megoldást sem, amely megszüntette a két megbízás összeférhetlenségét. (ABH 1994, 296.) Ez utóbbi határozatában kifejtette: „A hatalommegosztás elvének a magyar államszervezetben érvényesülő intézményi és garanciarendszerét az Alkotmány tartalmazza. Ennek a garanciarendszernek a részét képezi többek között a képviselői összeférhetlenség alkotmányi szabályozása is. Az Alkotmány nem elvek kimondásával ad keretet az összeférhetlenség jogi szabályozásának, hanem maga tételesen szabályozza a képviselők hivatali összeférhetlenségét. A 20. § (5) bekezdése meghatározza a képviselői összeférhetlenség azon eseteit, amelyek a hatalommegosztás elvének érvényre juttatása szempontjából alapvetőek, és amelyeket a hatalommegosztás érdekében az Alkotmány alkotmányos védelemben kívánt részesíteni. Egyúttal az Alkotmány felhatalmazást ad a törvényhozónak arra, hogy a képviselői összeférhetlenségnek további eseteit állapítsa meg. E felhatalmazás alapján a törvényhozó széles döntési önállósággal rendelkezik az összeférhetlenség szabályozásában. E döntési szabadságának alkotmányos korlátait az jelenti, hogy az Alkotmányban szabályozott összeférhetlenségi okot nem szüntethet meg, nem korlátozhat, és további összeférhetlenségi okok megállapítása során alapvető jogot alkotmányos indok nélkül nem korlátozhat. Ezen korlátok között nincs alkotmányos akadálya annak, hogy törvényben az Alkotmányban szabályozottakon túl újabb összeférhetlenségi okokat állapítson meg, és az ilyen törvényben szabályozott összeférhetlenségi okokat a törvényhozó megszüntesse.” E határozatában az Alkotmánybíróság rámutatott arra is, hogy a hatalommegosztás alkotmányos elvéből nem következik a képviselői és a polgármesteri tisztség összeférhetlenné nyilvánításának alkotmányellenessége, de az sem, hogy alkotmányellenes lenne az, ha e vonatkozásban törvény az összeférhetlenséget nem állapítja meg.

Mindezeket figyelembe véve megállapítható, hogy sem az Alkotmányból, sem az Alkotmánybíróságnak az indítványozó által felhívott határozataiból nem következik a törvényhozónak olyan kötelezettsége, hogy az OVB vizsgált határozatában hitelesített kérdésben tartott eredményes népszavazás alapján az Alkotmány 20. § (5) bekezdését módosítsa, az ott szabályozott összeférhetlenségi esetek körét alkotmánymódosítással bővítse. Az eredményes népszavazás - ha az Országgyűlés ügydöntő népszavazást rendel el a kérdésben - arra keletkeztet kötelezettséget az Országgyűlés számára, hogy a Kjtv.-ben, illetőleg az Ötv.-ben szabályozott összeférhetlenségi szabályokat a népszavazás eredményének megfelelően módosítsa.

A másik kifogás benyújtója szerint a kérdés azért is érinti az Országgyűlés alkotmányozói hatáskörét, mert az Alkotmány 20. § (6) bekezdése alapján az összeférhetlenség megállapítása csak a jelenlevő országgyűlési képviselők kétharmadának szavazatával lenne lehetséges.

Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint a kétharmados törvények tartalmuk szerint nem foglalnak el megkülönböztetett helyet a jogforrási hierarchiában, az Alkotmány alapján minden törvény egyenrangú. [4/1993. (II. 12.) AB határozat, ABH 1993, 48, 63.] Ha a kérdés az Országgyűlés hatáskörébe tartozó törvényhozási tárgykört érint, annak hitelesíthetősége szempontjából nincs jelentősége, hogy az egyszerű vagy minősített többséggel elfogadott törvény módosítását célozza. Ügydöntő népszavazás esetén az Országgyűlés törvényalkotási kötelezettségének köteles eleget tenni, függetlenül attól, hogy az adott kérdés egyszerű vagy minősített többségű szabályozást igényel. Abból, hogy mind a Kjtv., mind az Ötv. módosításához az Alkotmány rendelkezései alapján minősített többség szükséges, nem következik sem a kérdés alkotmányellenessége, sem annak „burkolt” alkotmánymódosításra irányultsága.

3. Az Alkotmánybíróság a következőkben a népszavazásra bocsátandó kérdés egyértelműségét vizsgálta.

Az Alkotmánybíróság gyakorlata során több határozatában értelmezte az Nsztv. 13. § (1) bekezdésében a népszavazásra bocsátandó kérdéssel szemben támasztott egyértelműség követelményét. E határozataiban az Alkotmánybíróság kifejtette, hogy az egyértelműség követelménye a népszavazáshoz való jog érvényesülésének garanciája. Az egyértelműség követelménye ebben az összefüggésben azt jelenti, hogy a népszavazásra szánt kérdésnek egyértelműen megválaszolhatónak kell lenni. Ahhoz, hogy a választópolgár a népszavazásra feltett kérdésre egyértelműen tudjon válaszolni, az szükséges, hogy a kérdés világos és kizárólag egyféleképpen értelmezhető legyen, a kérdésre „igen”-nel vagy „nem”-mel lehessen felelni (választópolgári egyértelműség). Az eredményes népszavazással hozott döntés az Országgyűlésnek az Alkotmány 19. § (3) bekezdés *b)* pontjában foglalt jogkörének - Alkotmányban szabályozott - korlátozása: az Országgyűlés köteles az eredményes népszavazásból következő döntéseket meghozni. Ezért a kérdés egyértelműségének megállapításakor az Alkotmánybíróságnak vizsgálnia kell azt is, hogy a népszavazás eredménye alapján az Országgyűlés - az akkor hatályban lévő jogszabályok szerint - el tudja-e dönteni, hogy terheli-e jogalkotási kötelezettség, ha igen milyen jogalkotásra köteles (jogalkotói egyértelműség). [51/2001. (XI. 29.) AB határozat, ABH 2001, 392, 396.; 25/2004. (VII. 7.) AB határozat, ABH 2004, 381, 386.]

Az Alkotmánybíróság gyakorlata alapján nem feltétele a népszavazásra bocsátandó kérdés egyértelműségének, hogy a kérdés a jogszabályok pontos fogalomkészletét használja. Az Nsztv. 13. § (1) bekezdése ugyanis „nem támaszt olyan követelményt a népszavazás kezdeményezőivel szemben, hogy a kérdés megfogalmazásakor az egyes jogágak kifejezőkészségét, a jogszabályokban meglévő fogalmakat, illetve az egyes tudományágak, szakterületek terminus technicusait vegyék alapul” [először: 51/2001. (XI. 29.) AB határozat, ABH 2001, 392, 396.].

Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint az aláírásgyűjtő íven megfogalmazott kérdés nem sérti sem a választópolgári egyértelműség, sem a jogalkotói egyértelműség követelményét. A „tiszttség” közhasználatú kifejezés, valamely státusz, közjogi vagy hivatali pozíció megjelölésére, amely a választópolgárok számára nem jelent értelmezhetetlen fogalmat. Jelen esetben az Alkotmánybíróság úgy ítélte meg, hogy a választópolgárok egyértelműen állást tudnak foglalni a kérdésben, és eredményes népszavazás esetén az Országgyűlés meg tudja állapítani, hogy terheli-e, s ha igen milyen jogalkotási kötelezettség.

4. A kifogások alapján az Alkotmánybíróságnak vizsgálnia kellett azt is, hogy alkalmazandók-e a Ve. 118. §-ában az aláírásgyűjtő ívre előírt formai követelmények az országgyűlési képviselők egyharmada által kezdeményezett fakultatív népszavazás esetében.

A fakultatív népszavazás esetében az OVB eljárását, hatáskörét az Nsztv. 9. § (1)-(2) bekezdése határozza meg. E rendelkezések alapján a fakultatív népszavazás elrendelésére irányuló kezdeményezést az OVB elnökéhez kell benyújtani. Ezekben az ügyekben az Nsztv. a kérdés és nem az aláírásgyűjtő ív hitelesítését utalja az OVB hatáskörébe. Az OVB az Alkotmányban és az Nsztv. 10. § *a)*-*d)* pontjaiban foglalt követelmények teljesítését megvizsgálja, és ennek alapján dönt a konkrét kérdés hitelesítéséről. Az Nsztv. 9. § (2) bekezdésében foglalt rendelkezésből egyértelműen megállapítható, hogy a 10. § *e)* pontjában foglalt, az aláírásgyűjtő ívre vonatkozóan a

Ve.-ben megállapított formai követelmények vizsgálatának a köztársasági elnök, a Kormány és a képviselők egyharmada által benyújtott népszavazási kezdeményezés esetében nincs helye.

A Ve.-nek az aláírásgyűjtő ív formai követelményeire vonatkozó előírásai a választópolgárok által kezdeményezett népszavazással összefüggő rendelkezések, amikor is a választópolgárok az aláírásgyűjtés során, az aláírásgyűjtő ív aláírásával fejezhetik ki népszavazás kezdeményezésére irányuló szándékukat.

Arra nézve, hogy az országgyűlési képviselők egyharmada milyen formában élhet népszavazási kezdeményezési jogával sem az Nsztv., sem a Ve. nem tartalmaz szabályozást.

Az OVB-nek - az Nsztv. 9. § (2) bekezdése alapján - a konkrét kérdés hitelesítésére irányuló eljárásban nincs felhatalmazása annak vizsgálatára, hogy az országgyűlési képviselők egyharmada milyen formában fejezte ki népszavazás kezdeményezésére irányuló szándékát.

A kifogás benyújtója hivatkozik arra is, hogy a kezdeményezés módja - nevezetesen az, hogy a képviselői „aláírásokat egy olyan benyújtó levélhez csatolták, amely a népszavazásra bocsátani szándékozott valamennyi (20) kérdést tartalmazza” - sérti a szabad mandátum elvét.

Az Alkotmánybíróság több határozatában értelmezte a szabad mandátum elvét. E határozataiban rámutatott arra, hogy az országgyűlési képviselői mandátum az Alkotmány alapján szabad mandátum. „A szabad mandátum a képviselői jogállás alapja. A szabad mandátum azt jelenti, hogy a megválasztás után a képviselő jogilag függetlenné válik választóitól; állásfoglalásait meggyőződése és lelkiismerete alapján alakítja ki, s így is szavaz; képviselői tevékenysége és szavazata miatt nem hívható vissza.” [27/1998. (VI. 16.) AB határozat, ABH 1998, 197, 200.]

Ennek alapján megállapítható, hogy az indítványozó által felvetett formai kifogások nem állnak alkotmányjogilag értékelhető összefüggésben a képviselői mandátum szabadságával.

Mindezeket figyelembe véve az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a kifogások alaptalanok. Az OVB helytálló döntést hozott, amikor a kérdést hitelesítette, ezért a 454/2007. (X. 24.) OVB határozatot helybenhagyta.

Az Alkotmánybíróság e határozatának közzétételét az OVB határozatának a Magyar Közlönyben való megjelenésére tekintettel rendelte el.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

Dr. Balogh Elemér s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Bragyova András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Holló András s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Kiss László s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kovács Péter s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kukorelli István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Lenkovics Barnabás s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Lévay Miklós s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Paczolay Péter s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Trócsányi László s. k.,
alkotmánybíró